

Børne Blad

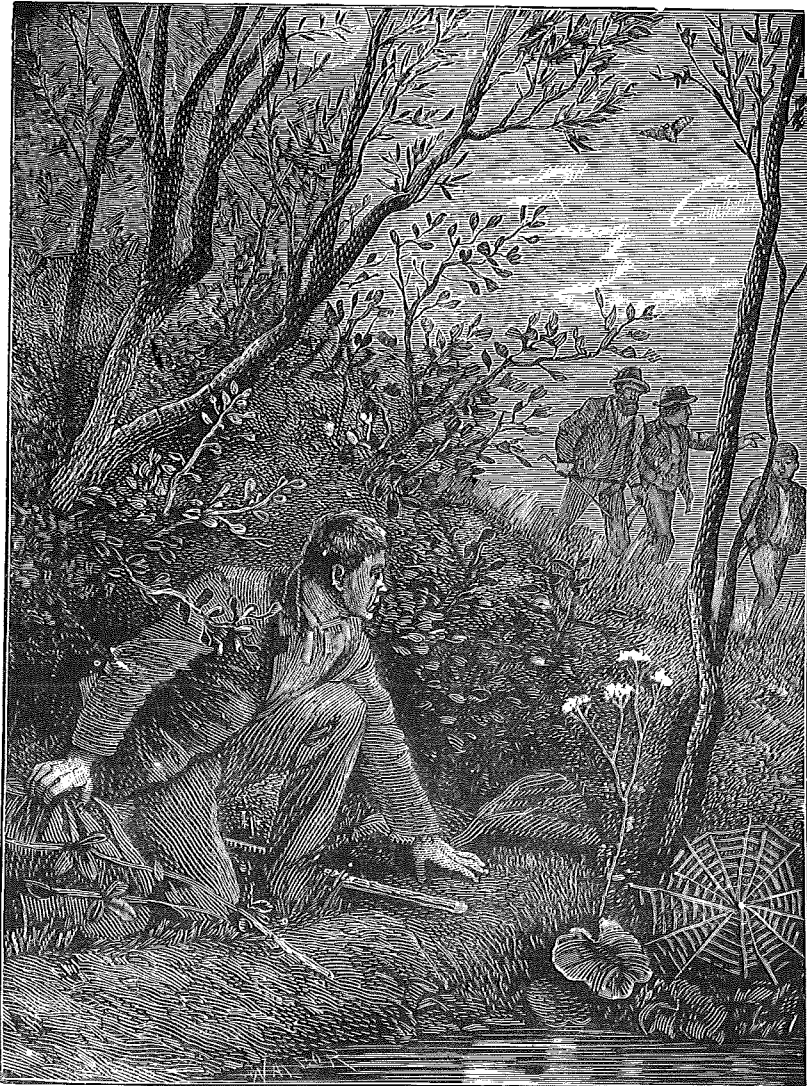

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 9.

26de februar 1893.

19de aarg.

Flygtningen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstid. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Allt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Pille Marie.

(Efter Barnav. Af H. E.)

(Fortsættelse.)

Mon lille Marie virkelig ligger død ude paa bunden af sjøen? Lad os nu gaa tilbage og følge hende, da hun gik fra sin bror, saa faar vi høre, hvad der er blevet af hende. — I begyndelsen løb hun om paa bredden og samlede smaa sten; nogle af disse lagde hun i sin kurv, andre kastede hun ud i sjøen og morede sig over ringene, som blev større og større. Det varede ikke længe, inden hun blev træet og kjed af de tunge sko, hun havde paa. Hun satte sig derfor ned paa en sten og, da hun havde stønnet og pustet en del, lykkedes det hende at løse skoene og faa dem af. Strømperne fik hun let af, og nu løb hun omkring i vandet som en liden vadefugl. En gang, da hun vendte sig i en fart, faldt hendes tørklæde af hovedet, uden at hun lagde merke til det. Imidlertid var det blevet middag, og Marie begyndte at blive sulten; hun vilde derfor hjem til sin mor. Med det lyse lokkede haar slagrende for vinden løb hun derfor frem ad veien, saa hurtig hun kunde; af og til stansede hun for at plukke en blomst eller for at plukke nogle bær, som hun spiste med stor begjærlighed, da hun var meget sulten. Men, stakkars lille Marie, jo længere hun sprang, des længere kom hun bort fra sit hjem; hun var nemlig gaaet mod nord istedenfor mod syd. Da hun havde løbet

en tid, kom der en vogn kjørende. I vognen sad der en ældre herre, som straks lagde merke til den lille pige med de slagrende lokker og de bare ben. Han bad kuffen om at holde og raabte: „Hvor skal du hen, dit lille, trold?“ — „Jeg er ikke noget trold; jeg er en liden pige“, svarede Marie frimodig. „Ja saa“, sagde den gamle herre leende; „men fortæl mig saa, hvor du skal hen?“ — „Jeg skal til min mor.“ — „Naa, men hvor bor din mor?“ — „Hun bor hjemme“, svarede Marie og vilde gaa videre. Men saa spurgte den gamle herre, om hun ikke vilde kjøre et stykke med for at komme hurtigere hjem. Det vilde Marie naturligvis meget gjerne, og hun rakte uden at betænke sig sine smaa arme op for at lade sig løfte ind i vognen. Marie var aldeles rød i ansigtet af glæde, og hendes øine straalende; hun tænkte ikke et øieblik paa sit hjem, men nød bare glæden af at kjøre i en sin vogn, det havde hun aldrig prøvet før.

Da de havde kjørt en tid, spurgte den gamle herre: „Skal du ikke ud nu? men er du vis paa, at du er paa den rette vei?“ — „Ja, det er jeg, for der bor mor“, sagde Marie med en bestemt mine og pegede paa et lidet rødt hus, som laa borte ved skoven. Den venlige mand løftede hende ud af vognen og sagde farvel til hende. Men da Marie kom hen til huset, brast hun i graad; thi nu saa hun, at det ikke var hendes moders hus. Hun var sulten og tørstig, den stakkars lille pige, og hun vidste ikke, hvor hun skulde gaa hen for at faa mad. I det samme kom der en gammel og graa-haaret mand, støttet til en kjep, ud af huset. Han spørger Marie, hvad hun vil, og hvad hun græder for.

„Jeg vil hjem til min mor“, svarede Marie, stadig grædende. — „Hvad heder din mor?“ spurgte manden venlig. — „Hun heder kun mor.“ — „Din far da, hvad heder han?“ — „Far heder ingenting, for han er hos Gud, men Peter er i skoven for at

plukke bringebær." — "Har du gaaet langt, inden du kom hid, du stakkars lille barn?" spurgte manden videre.

"Jeg kjørte hid i en stor og fin vogn", svarede Marie smilende gennem taarene.

Gamle Lars vidste ikke, hvad han skulde tro. "Maaske hun er en liden engel, som den gode Gud har sendt til mig i et fattigt barns stiftelse for at se, om jeg vil være barmhjertig mod det." Medens den gamle staar og grunder, bryder Marie tausheden og siger: "Jeg skal bære din kjepp og lede dig, hvis du vil følge mig hjem til min mor."

"Det var rart", sagde han smilende, "men nu maa vi først spise og hvile os lidt." Og saa førte han lille Marie ind i sit hus; han gav hende straks en taar melk, han selv skulde have haft til aftenmad, og et godt stykke brød til.

Da hun havde spist, lagde han hende paa sit tarvelige leie og satte sig selv paa en stol ved siden af sengen. Det varede ikke længe, inden de sov begge to, og gamle Lars drømte, at han hørte en røst fra himmelen, som sagde: "Hvad I har gjort mod disse mine mindste smaa, har I gjort mod mig."

Da Lars vaagner om morgenen og ser, at det lille rødkindede barn endnu sover godt i hans seng, reiser han sig, vasker og reder sig, tager sine stadsklæder paa og siger: "Jeg ved intet andet raad end at føre den lille pige hen til fruene, nu maa jeg se glad ud, at jeg ikke skræmmer den lille." — Da Marie vaagnede, kjendte hun straks den gamle mand fra igaar, hun begynder straks at bede ham om at føre hende hjem til sin mor. Stakkars Lars! Han ved ikke, hvad han skal svare. Han beder hende om at staa op af sengen, og det varer ikke længe, inden de begge er paa vei ind til den nærliggende by, hen til den gode frue, hos hvem han er brændehugger. Da etatsraadinden ser lille Marie og hører hendes fortælling, faar hun straks kjærlighed

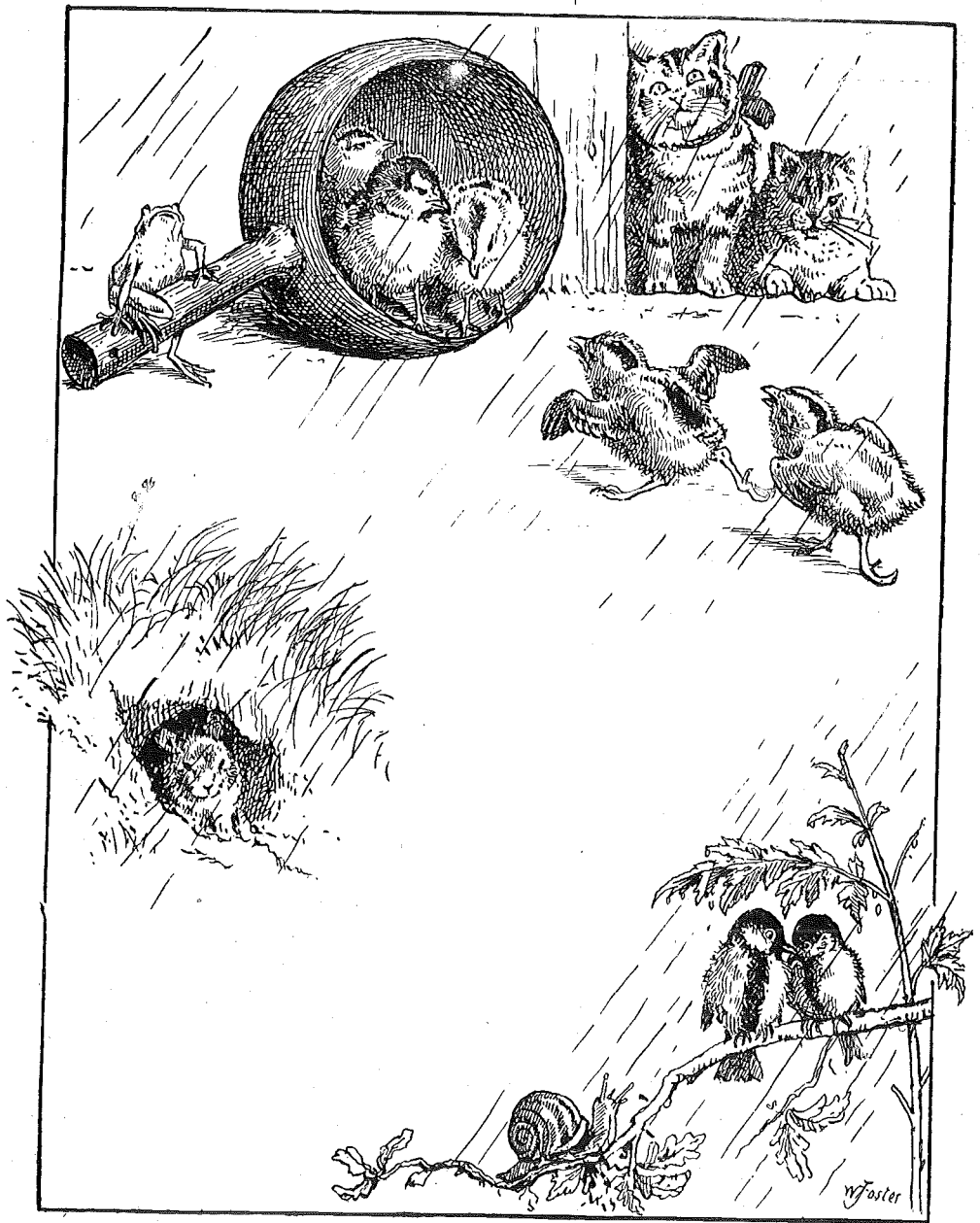
til barnet. Hun har selv haft en liden pige, som var død i samme alder; hun synes, at Marie ligner hende, og hun tror nu, at Gud vil give hende den lille pige istedenfor det barn, han har taget. Fruen tager Marie i sine arme og kalder hende sin kjære lille engel, men Marie river sig hurtig løs fra omfavnelsen og siger: "Jeg er ingen engel, jeg er bare Marie, moders pige, og vil hjem til min mor." — "Kjære barn", sagde etatsraadinden, "med Guds hjælp skal du faa baade en mor og et hjem."

Den gode mad, som den lille sultne pige fik, og alt det smukke, hun fik at se, adspredte hendes tanker, saa at hun begyndte at snakke helt frimodig med fruene. Hun fortalte, at Peter plukkede bringebær og skulde have en ny bibelhistorie, at hun selv havde samlet sten og kjørt i en sin vogn sammen med en gammel herre, som havde et stort baand paa hatten.

Af alt hendes snak kunde ingen faa ud, hvor hun var fra, og der kom ingen og spurgte efter hende, skjønt etatsraadindens mand lod sætte i avisene, at en vildfarende liden pige med blaa øine og lyst haar, som kaldte sig Marie, fandtes i Bredgade nr. 100, 2 sal. Maries mor læste ingen aviser, og ingen tænkte paa hendes lille pige, som jo af alle betragtedes som død og borte paa sjæns bund.

Den første aften, Marie var i sit nye hjem, klædte etatsraadinden hende selv af, vaskede hende og lagde hende i sin lille af-døde piges seng; derpaa kyssede hun barnet paa panden og bad hende at sove vel; men dermed var Marie ikke tilfreds; hun savnede noget, midt i det nye hjemms herlighed, det var den fromme bedende mor, som aldrig lagde hende i seng uden at lade hende bede en liden aftenbøn, hun selv havde lært hende.

(Sluttet.)

Regnveir.

Liden italiener med sin abekat.

Flugtningen.

(Med billedede.)

Intet er saa fint spundet, at det ikke kommer for dagens lys.

„Ja, naar man er dum nok til at lade sig fange, kan selv en spindelvæv gjøre det“, lo haanst en forbrøder, der flygtede saa hurtig, som hans ben kunde bære ham.

Det var en sommeraften. Langt henne i vest stod en mørk skybank, medens enkelte mindre skyer med et sølvklart skjær fra det klare maanelys langsomt svævede henad himmelen. Forbrøderen ilede henover marken, hvorover snart en mørk sky kastede sin skygge, og snart igjen den klare nathimmel spredte sit trylleagtige lys. Han aandede tungt, og hans arm, som holdt en stor pølse, var lammet af udmattelse. Men uden stans ilede han videre mod den mørke skov, hvor han haabede at finde et skjulested for sig og sin urolige samvittighed. Hans fødder var gjennemblødte af nattens dug, der som diamanter og skinnende perler bedækkede græs og blomster. Sveden laa i draaber paa hans pande, og hans tindinger bankede. Men „fremad!“ var hans løsen — fremad mod den tætte skovs beskyttende mørke.

Han var naaet frem til en liden høi, som skraanede ned mod en ensomliggende dam, og havde kun nogle faa hundrede skridt til den reddende skov. Hys! da hører han en lyd. Formodentlig var det blot en flaggermus, som svævede gennem luften, eller en ugle, som lurede paa bytte, og som var skræmt op ved hans komme og strøg forbi ham med sin sagte, spørgelsesagtige flugt. Men det var nok for manden til at stanse sit løb for at stirre til alle kanter og lytte spændt efter, om mere skulde lade sig høre. Men han hørte intet uden hamringen i sit eget bryst. Han lagde uvilkaarlig haanden paa det boldsomt bankende hjerte, ligesom om han frygtede for muligheden af, at ogsaa det kunde forraade ham.

I det samme fik han se noget, som bragte ham til at sperre øinene vidt op. Derhenne opdagede han tydelig flere mørke stiktelser, som bevægede sig rask henover marken. Han dukkede sig pludselig ned, lod pølsen falde i det vaade græs og søgte at skjule sig, saa godt han kunde, bag buksene.

Han havde ikke taget fejl. Hans forbrøder var bleven opdaget, og de mørke stiktelser var mænd, som var sendte afsted for at forfølge ham. Spændt fulgte han mændene med øinene, de kom stadig nærmere og nærmere. Tandt de paa at søge efter ham bag buksene, kunde han ligesaa godt opgibe ethvert haab om at slippe undaf.

Men forfølgerne ilede videre; næsten lydløst bevægede de sig frem igjennem det bløde græs; afstanden mellem dem og buksene ved dammen blev større og større, og tilsidst forsvandt de for hans blik i skyggen af den mørke skov.

Forbrøderen skjald i knærne, og han vaskede, da han reiste sig op. Han kom derved til at støde mod en buks, fra hvis blade en regn af krystalklare vanddraaber lig taarer faldt ned paa det stakars meneske. Den kolde dug bragte en ubehagelig gysen til at fare gennem ham, og han stngede med en rask bevægelse de draaber af sig, som var blevene liggende paa hans haand. Derpaa blev han atter staaende ubevægelig og lyttede i nattens stilhed; han lod sit blik løbe hen over himmelhvælvingen, hvorfra flere og flere stjerner saa uhyggelig koldt funkede imod ham. En enkelt tyk sky syntes at ville sænke sig ned over jorden; mørk og tung svævede den gennem det store rum. Dog lidt efter lidt fik dens rand en lysere farve, som tilsidst gik over til blændende hvidt, og snart efter brød maanen i ophøiet majestæt langsomt frem bag skyen og kastede en fylde af spørgelsesagtigt lys over mark og skov og ogsaa hen til forbrøderens skjulested.

Lysstjærret lagde blegthed over hans ansigt

og blændede hans blik, saa han et pjeblit luffede sine bukkede øienbryn. Da han atter aabnede dem og vilde gribe palken med sit rovb, for han pludselig forstrækket sammen og gled atter ned paa knæ ved den dugbaade bukk; han havde lige i nærheden faaet noget at se, som lyste klart imod ham; det var ligesom et par stirrende menneskeøine. Ja, var der mennesker saa lige ved, da var han fortabt!

Han rørte sig ikke, og ingen lyd afbrød stilheden uden en hunds sjerne gjeen. Forbryderen blev ved at lytte i flere minutter; et vindpust susede igjennem trætoppene, men ellers var alt stille. Han fattede atter mod, høiede forsigtig en gren tilside og saa sig omkring. Atter mødte hans blik det samme, som nylig havde forstrækket ham; det var fremdeles paa samme sted og havde den samme blændende klarhed; men ingen øine stirrede længer paa ham; rolig og livløst svævede det i sin sølvglans.

„Hahaha!“ — Forbryderen havde med en gang opdaget, hvad det var, og brast i en høi latter. „Hahaha! En spindelvæv! Der er intet saa fint spundet . . . Og jeg, jeg dumrian, som nær havde ladet mig narre.“

Med en haansf latter traadte han frem fra sit skjulested og vilde kaste palken over sin skulder for at bringe den i sikkerhed — da forbandledes hans latter med et til et forfærdelsesstrig, han havde pludselig faaet øie paa tre mænd, som nærmede sig med stormskridt. Han blev staaende paa samme sted ligesom lammet, indtil mændene var naaede helt frem og greb ham, uden at han gjorde nogensomhelst modstand.

En spindelvæv! Hans latter var bleven hørt af de samme mænd, som for kort tid siden var gaaede forbi ham, men som senere havde opgivet forfølgelsen og vendt om.

„Der er intet saa fint spundet“ . . . Vorherres traade bliver dog de fineste.

Ikke en af dem er glemt af Gud.

Uther sad en aften ved vinduet og saa en liden fugl i et træ, som holdt paa at gjøre sig istand til natten, lagde med nebbet sjærene i orden og puttede hovedet under vingen. „Hvilket eksempel paa fuldkommen tro!“ udraabte den store Guds mand. „Den lille kamerat flyver op paa en kvist, putter hovedet under vingen og sover ganstke sorgløs, overladende til Gud at tage vare paa ham. Og se, ikke en af dem er glemt af Gud.“

O, hvilke daarer vi er! Hvilke gale og forbendte hjerter vi har, fulde af uro, betymring og frygt! Og vi har dog ligesaa stor grund til at være glade, frie og sorgløse, som den lille fugl paa kvisten — ja langt mere endnu. Thi hvilke løfter har ikke vi om beskyttelse, hjælp og omhu! Staar der ikke skrevet: „Kast al eders omsorg paa Herren, thi han har omsorg for eder.“ Gud aabne vore øine! Vi er jo mere værd en mange spurve. Og ikke en af dem er glemt af Gud. En saa stor Gud har vi.

Den grønne hvælving.

„den grønne hvælving“ i Dresden, hvor de sachsiske fyrster gjennem aarhundreder har samlet sig ædelstene og skatte af mange, mange millioner værdi, kan man se et søldeq, en gave til en af de sachsiske dronninger, hvilket, naar man trykker paa en fjær, aabner sig, og man ser da blommen, som er af det fineste guld. Inde i guldblommen ligger en kylling. Trykker man paa vingen, flyver kyllingen op, og en pragtfuld guldrone kommer til syne, bestrøet med juveler. Men dette er ikke alt. Trykker man igjen paa en fjær, som er paa kronen, aabner denne sig, og man finder en meget kostbar diamantring. Saaledes er det ogsaa med hver sandhed og hvert søtte i Guds ord; den ene skat er gjemt i den anden. Jo mere vi undersøger det, desto større rigdom finder vi. Men hvor mange forsømmer ikke at trykke paa fjæren!

Regnveir.

(Se billedet.)

Hu, hvor det regner! Bonden er glad; thi han trænger regn paa sin ager — det er i midten af juni, og hver times regn er mange penge værd for ham; men skolebørnene, som havde glædet sig til en deilig landtur, er høist misfornøiede. Det er ikke godt for den gode Gud at gjøre alle tillags.

Heller ikke i dyreverdenen er det alle, som liker regnet. Katungerne vil nødig faa tilvakkert sin nydelige bløde pels og kryber ind i gangen og betragter derfra veiret. De smaa kyllinger, som nylig er krøbne ud af egget, skynder sig afsted alt, hvad de kan, for at finde tag over hovedet. Og haren sidder sur og misfornøiet i sin bolig under graneroden; den synes slet ikke om regnveiret, men trøster sig med, at nu skal ialfald ikke hundene kunne snuse op dens spor. De to smaaflugle synes ogsaa langt bedre om solskin og klar himmel; de klager dog ikke, men kryber sammen paa en gren og søger at trøste hinanden, saa godt de kan.

Men frossen og sneglen fryder sig over regnveiret; den lange tørke har slet ikke været efter deres smag; nu liker de sig rigtig godt!

Liden italiener med sin abekat.

(Se billedet.)

Hjernt fra slegt og venner vandrer han om. Folk synes godt om den vakre, kvikke gut; de horer ham med beundring tale sit bløde italienske sprog og ler, naar han gjør nogle klodsede forsøg i det norske; rundt om i gader og gaardsrum har hans abekat en forunderlig tiltrækningskraft paa barneskloffen, og sjelden behøver den forgyæves at holde sin hat frem; mange er de stillinger, som i dagens løb bliver fastede i den sjærsmykkede hat, og den unge gut tjener saa meget, at han hverken behøver at julte eller fryse.

Men lad os ligesaa godt fortælle endnu én ting om ham. Tænt, han kan ikke engang læse! Sine bedste barndoms- og ungdomsaaar driver han om i fremmede lande uden at lære noget. Et lykkeligt hjem og en ordentlig skole er goder, man ikke kan skatte høit nok, og begge dele maa han undvære.

En fortabt søn.

Jeg vil fortælle Dem," sagde en herre for ikke længe siden, da han samtalede med en ven om maadeholdenhed, „hvormegent det kostede mig at aabne mine øine for denne sag. Jeg begyndte min husholdning med en rigelig forsyning af spirituosa; jeg fortsatte paa denne maade, indtil min søn blev en druffenbolt. Da aabnedes mine øine."

Bogstavgaader.

I.

10 5 6 bruger man om vinteren. 8 9 10 er et lidet dyr. 7 4 bruger man, naar man spiser. 10 8 9 5 1 4 vil alle smaa piger gjerne være. 5 9 7 8 2 er en sygdom. Det hele er et ord paa 10 bogstaver og navnet paa noget, vi bruger paa stolen.

II.

7 17 8 10 er et pigenavn. 5 14 13 11 7 4 5 er et hundenavn. 5 13 2 4 1 er en fiske. 2 6 4 er ikke godt at faa. 12 13 2 15 maa enhver landmand have. 14 16 4 4 16 er en haveblomst. 3 4 findes om vinteren. Det hele er navnet paa en af Norges fjorde.

III.

10 3 12 maa man anvende, naar man taler. 8 2 11 9 5 er en fiske. 4 10 11 8 er et vaaben. 1 10 3 navnet paa en af de gamle norske afguder. 1 3 10 11 4 er noget, som i gamle dage folk var rædde for. 6 10 1 er et fiseredskab. Det hele er et ord paa 12 bogstaver og navnet paa en nordisk helt.

Cecilie Geberg.

Opkløning paa billedgaaden i nr 7.

Spild ei tiden!